Doğan Kardeş

Sayı
331

KÖREBE OYUNU

Krş.
15

— XVI —

Kardeşine nehir suyunu göstererek : «Burdan istediğin kadar iç!» dedi. Suko, ağzını açtığı vakit, sular akıyordu; konuşacak hali kalmamıştı, gene de içmekte devam etti. Kuru, kardeşine hayretle bakıyordu. Suyu içtikçe, Suko'nun vücudu değişmeye başladı. Nihayet dayanamayıp bağırdı : «Amanın, koşun, kardeşime ne oluyor böyle?» Zavallı, su yılanına benzemiye başlamıştı. Suko'nun şekli değişince, Kuru korkusundan onu bırakıp kaçtı. Suko'nun başı hiç değişmediği halde, vücudü kahverengi, penbe benekli boğa yılanına çevrilmişti. Kuru, eve koştu; fakat korkusundan onları anlatmadı. Kardeşinin nerede olduğunu soranlara, «Suko, hâlâ balık tutuyor» dedi. Fakat, kızılderililer, inanmadılar ve Suko'yu aramıya çıktılar. Suko'yu bulamadılar. Sadece bir ağaca sarılı insan başlı bir yılan gör-

düler. Fakat kızılderililer, yılanı ağaçtan indirinceye kadar nehir taştı : Herkes boğuldu. Yalnız Suko ile karısı ve çocukları kurtuldu. (Karısıyla çocuklarının oraya nereden gittiklerini Mâsa hatırlamıyordu.) Boğulmayan kızılderililer, yalnız onlar olduğu için Miskito Kabilesini yeniden meydana getirdiler.

Nehir değişmişti. Mâsa, kürek çekerek, Kuru ile Suko'yu düşünmeğe daldığı için, sahilden uzaklaştığını, daha doğrusu nehrin genişlediğini farketmedi. Suların üstüne doğru sarkan ağaçlar görünmüyordu.

Warunta nehri artık pek çıplak bir araziden akıyordu. Sahiller sazlarla kaplıydı. Kumsal genişti. Söğüt ağaçlarının dalları, denizden gelen hafif meltemle yelpaze gibi sallanıyordu. Sinekler yok olmuştu. Rüzgâr, onların hakkından gelmişti.

Mâsa, yüzen kütüklere çarpmamak için dikkat ediyordu. Eğer bunlardan biri sandalına çarparsa parçalardı. Ama o, önüne gelen bir kütükten kaçayım derken, kütük sanki anlamış gibi, onun etrafında dönüyordu. Bari onu küreğimle iteyim, dedi. Öne gitti küreğini hazırladı, tam itince, eyvah! kütün canlandı!..

Mâsa'nın ödü patlamıştı. Küreği elinde kalmış, kımıldanamıyordu. Bu kocaman şey, kütük değil, sandala doğru gelen bir timsahtı.

ESKİ İNSANLAR

Mâsa, korkudan taş kesildi. Yerinden kıpırdıyamıyordu. Timsah, sandala hücum etti. Mâsa hâlâ hiç hareket etmiyordu. Tam Mâsa'nın aklı başına gelip te elindeki küreği timsahın başına indireceği zaman, timsah da sandalda yenecek bir şey olmadığını anladı. Kuyruğunu pat diye suya vurup kahverengi suları Mâsa'nın yüzüne sıçrattı ve dibe daldı.

Mâsa, gözlerini açmış, dikkatle timsahın battığı yere bakıyordu. İşte o zaman, ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu anladı. Etrafında yüzen şeyler, kütük değil, hepsi büyük büyük timsahlardı.

Hemen yerine geçti, küreğe sarıldı ve son gayretle kumsala doğru ilerledi. Kabil olduğu kadar kıyıdan gitmeliydi. Derinlerde timsahlar balık avına çıkmışlardı. Eğer bir timsaha çarpacak olursa, başına neler geleceğini çok iyi biliyordu. Timsah, sandala kuyruğu ile vurup parçalayacak, Mâsa da aralarına düşecekti.

Sahile yaklaşınca, bir de ne görsün?... Bir sürü timsah, kuma yatmış güneşlenmiyorlar mı?

Siyaha yakın koyu renkli timsahlar, gözlerini kapamış, ağızlarını açmış, ılık tropik güneşinde ısınıyor, cansızmış gibi yayılmış yatıyorlardı. Mâsa, başını çevirip nehrin ortasına baktı. Acaba o gelinceye kadar timsahlar kuma gelip yatmış-

lar mıydı? Hayır. Onlar, hâlâ derinlerde karınlarını doyurmaya çalışıyorlardı.

Mâsa, korkudan ölecekti. Artık küreğini yavaş yavaş çekmeye başladı. Sahildeki ejderleri uyandırmaktan korkuyordu. Bir çoklarını geçmişti. Telâşından küreği sandala çarptı. Gürültüyü işiten timsahların hepsinin birden pat diye ağızları kapandı, gözleri açıldı. Bu ses, Mâsa'ya annesinin çamaşır yıkarken çıkardığı sesi hatırlattı Timsahlar kuvvetli, kısa ayaklarının üzerinde doğruldular. Küçükler, hemen suya atladılar; büyükler, hemen atılmaya hazırlanmış bir vaziyette dikkatle sandala ve Mâsa'ya bakmaya başladılar. Yassı burunlarını Mâsa'ya çevirmişlerdi. Artık Mâsa, o kadar hızlı kürek çekiyordu ki, etrafını hiç görmüyordu. Timsahların tekrar gözlerini kapayıp kumlara yattıklarını bile farketmedi.

Mâsa, tir tir titriyordu. Korku ona öyle bir kuvvet vermişti ki, ömründe bu kadar hızlı kürek çektiğini hatırlamıyordu. Ancak nehrin köşesini dönünce durdu, tekrar cesaretini topladı. Başını arkaya çevirdi ve avaz avaz bağırdı.

— Sanki siz pek cesursunuz ihtiyar timsahlar! Eğer mahir avcı Mâsa'nın zıpkını yanında olsaydı, siz o zaman görürdünüz gününüzü. O zaman, tasasız, tasasız avınıza devam edemez, rahat, rahat kumlara yatıp dinlenemezdiniz!»

MERAKLI KARDEŞLER

AYASOFYA MÜZESİ

Ayvalıktan Şahap Kıvanç kardeş soruyor :

«Doğan Kardeş, Ayasofya Camisinin dünyanın en büyük anıtlarından biri olduğunu söylüyorlar. Doğru mu?»

Evet, Şahap kardeş. Şimdi müze olarak kullanılan Ayasofya İstanbulun en eski anıtlarından biridir. Kubbesinin büyüklüğü yönünden dünyada ikinciliği alır. Bu tapınağı Bizans imparatorlarından «Jüstinyen» 532 yılında yaptırmağa başladı. Zamanın dört büyük mimarının yönetimi altında 10.000 işçi çalışarak beş yılda bitirdiler. Jüstinyen valilerine buyruklar vererek Mısır'da, Yunanistan'da, Anadoluda bulunan eski tapınaklardan birçok kıymetli taş direkleri söktürerek İstanbul'a getirtti. Ayasofyada bunlardan 107 tane vardır. Yapının boyu 77, eni 75, yüksekliği 55, kubbenin çapı 31 metredir. Kubbe yapıldıktan sonra bir kere çöktü. Hafif sünger taşından tekrar yapıldı.

Ayasofya'nın en dikkate değer tarafından biri de duvarlarındaki kıymetli taslar, gümüş ve altın kalıklarla yapılan mozayikli resimlerdir.

Fatih İstanbul'u 1453 te zaptedince iki gün zarfında Ayasofya'yı camiye çevirtti. Bugün etrafında gördüğümüz dört minarenin birini Fatih, birini oğlu Beyazıd, diğer iki tanesini de Selim II yaptırmıştır. Caminin içerisinde Mahmud I zamanında Türkler tarafından yapılan büyük bir kitaplıkta, muhtelif ilimlere ait zengin eserler vardır.

Bugün müze olarak herkese açık olan, her bakımdan üstün kıymetler taşıyan Ayasofya'yı ilk fırsatta geziniz.

★

GRAMOFONU KİM KEŞFETTİ ?

Y. Dizgin kardeş soruyor :

«Gramofonu icad eden kimdir? Onu da mı Markoni buldu?»

Bugün plâklarını kolayca üstüne koyup şarkılarını tatlı tatlı dinlediğimiz gramofonu uzun yıllar çalışarak, türlü türlü deneyler yaparak meydana çıkaran büyük bulucu Edison'dur. Edison'un gramofondan başka, elektrik ampulü, fotoğraf makinesi gibi altıyüze yakın icadları vardır.

PUL KÖŞEMİZ

PUL KOLEKSİYONU VE FAYDALARI

DÜNYANIN her yerinde, pul dediğimiz ufacık kâğıt parçalarını toplayan ve koleksiyon yapan çocukların sayısı milyonları aşmaktadır.

Pul toplama hevesini ilk defa çocuklar bulup çıkarmışlar ve bütün dünyaya yaymışlardır. Bu günkü koleksiyoncuların da pek çoğu, pul toplamağa küçük yaşlarında başlamışlardır.

Pul koleksiyonculuğunun 100 yıla yakın bir tarihi vardır. O zamandan beri pul toplayanların sayısı gittikçe artmış ve şimdi 6 milyonu bulmuştur. Bu gün pul meraklıları aralarında birleşerek pul kulüpleri kuruyorlar ve büyük şehirlerde pul sergileri açıyorlar.

Yurdumuzda da binlerce pul meraklısı kardeşlerimiz var. Bu koleksiyoncu kardeşler, ellerine geçen eski pulları toplayarak ve yeni serileri takip ederek, güzel koleksiyonlar meydana getirebiliyorlar.

Muntazam bir koleksiyon defterine sıralanmış. çeşit çeşit, renk renk pulları seyretmeğe doyabilir misiniz? Bunların üzerlerinde büyük ressamlar tarafından çizilmiş dünyanın her köşesinden haritalar, eski anıtlar, dağlar, büyük şehirler, uçaklar, gemiler, büyük devlet adamları, komutanlar, savaşlar, sporcular, kuşlar ve türlü türlü çiçekler vardır. Hatıra pulları dediğimiz birçok pullarda da; savaşların, barışların, büyük kişilerin tarihleri ile meşhur adamların doğum ve ölüm yıldönümlerine rastlarsınız.

Pul koleksiyonu yapanlar pek çok şeyler öğrenirler. Pul toplarken tarih, coğrafya ve tabiata ait bilgileri de, eğlenerek ve yorulmadan öğrenmiş olursunuz. Bunlardan başka, pul toplayan kardeşler temiz, tertipli, tutumlu, terbiyeli ve doğru insan olurlar, zararlı eğlencelere vakit ayıramazlar, boş zamanlarında koleksiyonları onlara en iyi bir arkadaş olur. Çocukluklarından beri ellerine geçen paraları boş yere harcamayıp pullarına yatıran kimseler, hem tutumlu bir insan olarak yetişmişler, hem de binlerce liralık bir servete sahip olmuşlardır.

Elinize geçen eski bir zarfın üzerinde çok kıymetli bir pula rastlayabilirsiniz, veyahut aldığınız bir seri pul az zamanda kıymet kazanabilir. Böylece pul, hiç beklenilmeyen bir zamanda da sizi zengin edebilir.

Görüyorsunuz ki, pul koleksiyonu bize pek çok faydalar sağlamaktadır. Yalnız pul toplamanın da bir yolu vardır. Gelişi güzel toplanmış pullara KOLEKSİYON diyemeyiz. Koleksiyon yapmak için bazı temel bilgiler lâzımdır. «Pul Köşemiz»de sizlere bu temel bilgileri vermeğe çalışacağız.

Gelecek sayımızda bir pul koleksiyonuna nasıl başlanacağını anlatacağız.

Önder TÜZCET

«MAVİ MADALYON»

Doğan Kardeş Dünya Çocuk Romanlarının 13 üncüsü olan «Mavi Madalyon» adlı heyecanlı romanın baskısı tamamlanarak satışa çıkarılmıştır.

Hikâyeci Teyzemiz Nihal Yalaza Taluy'un temiz ve akıcı bir dille Türkçeye çevirdiği bu romanı da bundan önceki romanlar gibi merakla okuyacaksınız. Fiatı 50 kuruş.

ÇANAKKALE ANITI İÇİN

Moda ilkokulu öğrencileri, dikilecek Çanakkale Anıtı için aralarında topladıkları 356 lira 50 kuruşu yardım komitesine göndermişlerdir.

Hayırsever Moda ilkokulu öğretmen ve öğrencilerini bu asil hareketlerinden dolayı candan tebrik ederiz.

BİR DOLMAKALEMİN HİKÂYESİ

BEN, kardeşlerimle beraber birkaç yıl önce dünyaya geldim. Ucum altından, sapım açık mavi renkte olduğu için öbür kalemlerden daha güzelce ve tabiî daha pahalıydım. Beni alan tüccar vitrinin en görünecek yerine, renkli mektup kâğıtlarının yanına koydu.

En büyük istediğim, bir şaire hizmet etmekti. Ne yazık ki, hayallerin çoğu gibi, benimki de sadece hayal olarak kaldı. Bir akşam üstü, iyi giyimli bir adam dükkâna girip bir dolmakalem istedi. Kutunun içinden hemen beni seçti. Tezgâhtarın verdiği bir kâğıt parçasına bir şeyler karalıyarak bir deneme yaptı. Memnun olunca beni, içi pamukla dolu bir kutuya koydular. Yeni sahibim kutuyu alıp gitti.

Gönlümün dilediği hayata ulaşamadım : sahibim şair değil, iş adamıydı. Bunun için benim, sabahtan akşama kadar, makine ile yazılmış mektupların çeklerin altına «Rakım İşmen... Rakım İşmen...» dire imzadan başka bir şey yazdığım yoktu.

Bu epey zaman sürdü. Fakat bir gün, okuduğu gazetenin arka sayfasında yeni, benden daha mükemmel ve daha pahalı bir dolma kalem reklamı gördü. Sahibim, uzun boylu düşünmeğe lüzüm görmeden beni okula giden kızı Sevin'e verdi.

Rakım İşmen'in bürosunda imza atmaktan kurtulduğuma pek sevindim. Okul ödevleri yazmak kim bilir ne zevkli olacaktı!.. Ama bu sefer de aldandım. Bir kere Sevin pek haşarı bir kızdı. Babası beni ona verdiği akşam içime mürekkep doldurup boşaltmakla eğlendi durdu. Sağlam yapılmış olmasaydım yüzde yüz bozulacaktım o gün.

Sevin'in okuldaki hali de beni hiç güldürmedi. Sınıfta yazdığı ödevde en az on tane yanlış çıktı. Hele matematik probleminde yanlış üstüne yanlış yapmağa başlayınca öfkemden sayfanın ortasına tükürdüm. Sevin kızdı.

— Ne kötü bir dolma kalem! Babam bu yüzden bunu kullanmak istemiyor her halde, diye söylendi..

Ama, doğrusu, yaptığım nezaketsizliğe ben de pişman olmuştum. Teneffüste beni Sevinin elinde gören bir arkadaşı o kadar beğendi ki, bir Brezilya puluyla değiştirmek istedi. Besbelli pul eski ve değerliydi. Sevin,

— Babama, dolma kalemini kaybettiğimi söylerim! diyerek beni Reyhana verdi.

Reyhan tertipli, eşyayı kullanmasını bilen bir kızdı. Beni, altın ucumu eskitmemek için yalnız güzel yazı yazarken, ödevlerini temize çekerken ve arkadaşlarına mektup yazdığı zamanlar kullanırdı. Reyhanın yanında mesuttum. Fakat canlı yaratıklar gibi, eşyanın da talihli ve talihsizleri olurmuş...

Reyhanın evinde rahatımı küçük kardeşi Erol kaçırdı. Yaz tatili başlamıştı. Reyhan beni ders çalıştığı masanın çekmecesine kaldırmıştı. Küçük yaramaz bunu gördü. Ablası denize gidince ilk işi odaya girip çekmeceden beni çıkarmak oldu. Elinden kurtulmak için ne yapabilirdim!Bizim, dolma kalemlerin, mürekkep gözyaşları dökmekten başka çareleri yoktur.

Erol da, ablası gibi yazı yazmak istiyordu. Ama henüz üç yaşında oldu-

ÇEKİNGEN MİSİNİZ?

ARKADAŞLARINIZ arasında bazılarının serbest, bazılarının da fazla çekingen olduğu dikkatinizi çekmiştir. Birincisi nasıl sevimsiz, hatta, bazan, terbiye dışı ise, ikinci hal de kusur sayılabilir, insanın hayatta ezilmesine, daima geride kalmasına sebep olabilir.

Umarız ki, birinci halden aramızda konuşmağa lüzum yok. İkinci, yani mahçupluk haline geçelim.

Kendinde bu hali görenler aşağıdaki sualleri birer «evet» veya «hayır» la cevaplandırsınlar.

1 — Sıksık, bilhassa kalabalık yerlerde herkesin size baktığını hisseder misiniz?

2 — Sınıfta, arkadaşlarınızın sizden kalem kâğıt, kitap gibi şeyler isterken vermek istemediğiniz halde hemen verir misiniz?

3 — Birisi sizinle konuşurken kızarır mısınız?

4 — Alış veriş ederken, satıcı hesabı yanlış yaparken onu ikaz etmekten çekinir misiniz?

5 — Az tanıdığınız kimseyle konuşurken sözünüzü şaşırdığınız olur mu?

6 — Misafirlikten, bazan, vedalaşmadan kaçar mısınız?

7 — Dükkânda veya bilet alırken, sıra mecburiyeti varken, yerinizi başkalarına kaptırır mısınız?

8 — Ahbaplarınızın evine yemek yemeden gelmişken, sofraya çağırılırken «Teşekkür ederim, yemek yedim...» der misiniz?

9 — Gülünç görünmekten korkar mısınız?

10 — Ödünç verdiğiniz bir şeyi istemekten çekinir misiniz?

11 — Her yere daima vaktinden önce gelir misiniz?

3 - den fazla «Evet»iniz yoksa, biraz ağır davranıp, başkalarını da düşünmeniz lâzım. 4 - 6 «evet» çekingen olmadığınızı gösterir. 7 - 9 «evet»i olanlar çok çekingen kimselerdir. Hele 9 - dan fazla olanı, bu kusurdan kurtulmanın çaresine bakmalı.

En iyi çare, kendi gibi mahçuplarla birleşerek birbirlerini açmağa çalışmaktır. Bizden de size bu yolda başarılar dilemek!.

ğu için dolma kalemin nasıl kullanılacağını bilmiyordu. Kapağımı açamıyordu.

— Pis kalem! diyerek beni pencereden fırlatıverdi.

Bereket versin, düştüğüm yer uzun otlarla kaplı bir yol kenarıydı. Böylece kırılmaktan veya araba tekerlekleri altında ezilmekten kurtuldum.

Beni otlar arasında görecek yeni sahibi beklemeğe başladım. Benim gibi, hayattan güzel ve parlak şeyler bekliyen bir dolma kalem için ne acı bir hayal kırıklığıydı bu! Sabahın erken saatinde neşeli bir çocuk sesinin,

— Oh ne güzel boncuk!.. diye bağırdığını duydum.

Güneşten yanmış, sert bir el beni kavradı.

— Aa... boncuk değil, kalemmiş bu...

Boncuk değil de kalem oluşuma üzülen çocuk, sütçü, küçük Emineydi. Beni önlüğünün cebine soktu. İşine yaramadığım halde, süslü görünüşüm için almıştı. Eve gelip çamaşır sandığına atan Emine beni bir daha hatırlayıp eline almadı. Sabun ve lâvanta çiçeği kokan sandığın içinde içimdeki mürekkep kurumamış olsaydı, sıkıntıdan ağlıyacaktım.

«Rakım İşmen... Rakım İşmen» diye imza attığım günleri, beni hor kullanan Sevini bile özliyerek hatırlıyordum.

Bir gün Eminenin annesi,

— Kız Emine, yukardaki odayı havalandır. Bir kiracı gelecek!.. diye seslendiğini duydum.

Anne kız işe giriştiler. Hüsniye hanım sandıktan temiz çarşaflar, havlu ve yastık yüzleri çıkardı. Birdenbire eline bir dolma kalem geldi. Kızına dönerek sordu :

— Bu ne kız? Nerden aldın bunu?

— Yolda buldum anne...

— Buldunsa niye söylemedin? Sahibini arayıp geri verirdik. Kim bilir kimin...

Hüsniye hanım küçük Emineyi epey azarladı. Fakat oda hazırlığına daldığı için beni bir aralık unuttu. Hatırlayan yine Emine oldu. Annesi, komşularına, gelen kiracısından bahsederken,

— Bir yazarmış; dedi. Dinlenmek için köyümüze gelmiş.

Emine, masaya maşrabanın içinde koyduğu bir demet kır çiçeğinin yanına beni de bıraktı. Hayatımda yeni bir devir açıldığını hissettim ve yanılmadım. Dinlenmek için köye gelen yazar, güzelliğim karşısında dayanamadı. Her sabah, sıcaklar basmadan önce, açık pencerenin önünde temiz kır havasını zevkle içine sindirerek birkaç saat yazı yazıyordu.

Gerçi bu da, ilk hayallerimin şairi değildi. Fakat çocuklar için yazdığı hikâyelerle masallar öyle hoşuma gidiyor ki, yazar köyden ayrılırken beni Eminelerden satın alınca hayatımın en mesut gününü yaşadım. Şimdi biricik isteğim, mümkün olduğu kadar uzun yaşamak ve sahibime faydalı olmak...

KORSAN GEMİSİNİN SIRRI

— 28 —

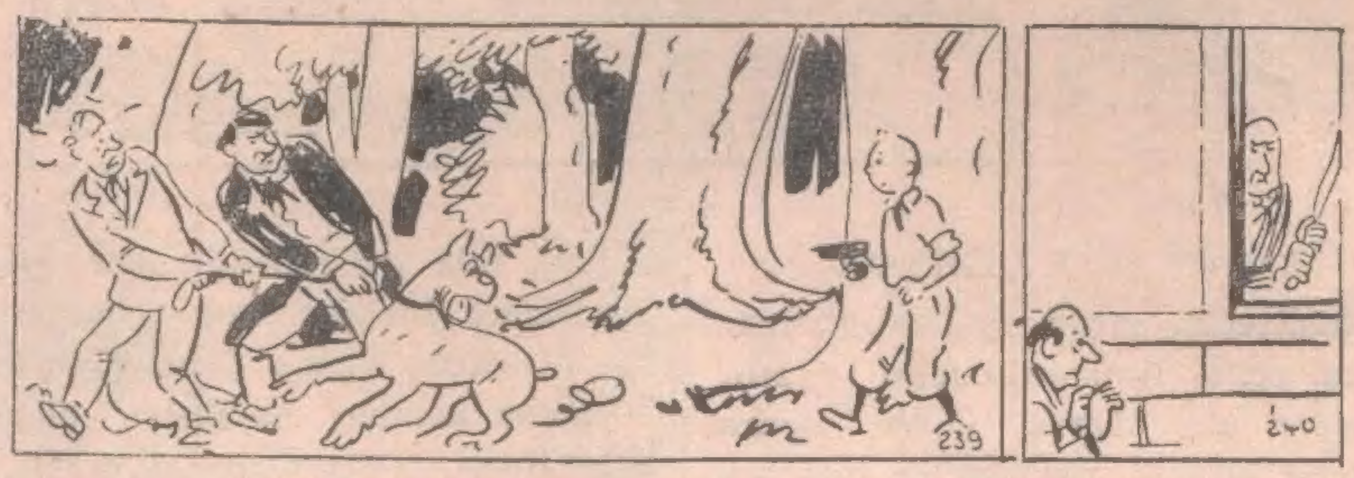

Tintin yine vaziyeti kurtarmıştı. Şatoya geldiler. Bahçeden geçerken pencereden onları gözetleyen Nestor...

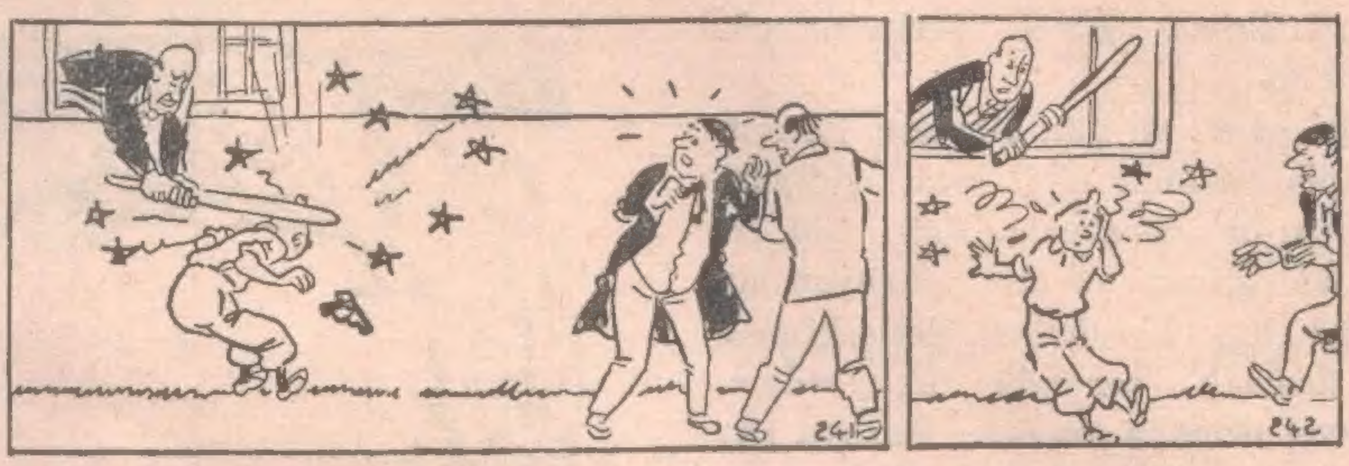

Tintin pencere hizasına gelince önceden hazırladığı sopayı çocuğun boynuna indirdi.

Fakat Tintin hemen eğildiği için vuruş hafif oldu. Haydutlardan biri Tintinin sersemlediğini sanarak yakalamak için yanına koştu.

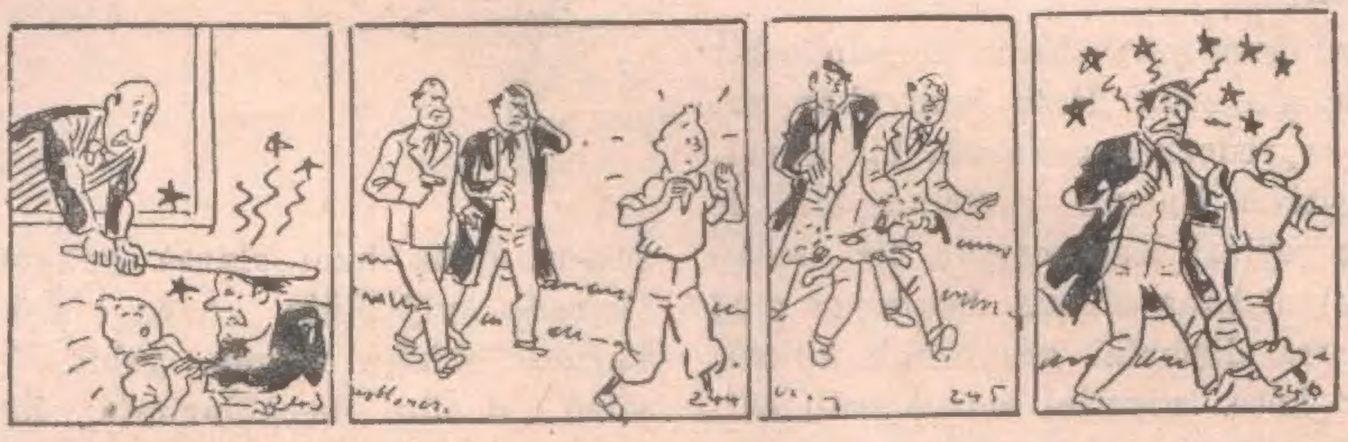

Tintini yere yıkamadığını gören Nestor, sopayı ikinci defa indirdi. Ancak sopa bu defa Tintine değil, efendisine rastladı.

Fakat haydutun kardeşi imdada yetişti. Bu sefer eller yukarda yürümek sırası Tintindeydi.

Hiç ummadıkları bir anda sanki yerin altından çıkarak Milû yetişti, haydudun silâh tutan eline dişini daldırdı.

Ötekinin hakkından da Tintin geldi.

1953 İkramiye Plânı :

12 EV ve 600 TALİHLİYE HESABINDAKİ KADAR PARA

(En çok 1000 lira)

İkramiyeli Aile Cüzdanı

YAPI ve KREDİ BANKASI

BARON AVA GİDİYOR

Bu hadiseden sonra yolculuğumuza devam ettik. Amsterdamdan ayrılışımızdan altı hafta kadar sonra Seylana ulaştık. Seylanlılar bizi çok iyi karşıladı; bir yabancı muamelesi yapmadılar. Adalarını gezdirerek görülecek güzel yerlerine götürdüler.

Adaya geleli on gün olmuştu. Zengin ahbaplarımızdan biri ava gidiyordu, beni de beraberine aldı. Çok iri yarı ve gayet süratle yürüyen bir adamdı bu. Kendisine yetişebilmek için koşmak zorunda kalıyordum. Nihayet ormana vardık. Buraya kadar durup dinlenmeden koştuğum için yorulmuştum. Daha fazla gitmemeğe karar verdim. Arkadaşımı oracıkta beklememi kararlaştırdık.

Oturduğum yerin biraz ilerisinde bir nehir akıyordu. Hızlı hızlı akan suları seyrederken arkamda bir gürültü işittim. Başımı çevirince bir de ne göreyim! Koskocaman bir aslan gözlerini bana dikmiş bakmıyor mu? Arasıra dişlerini göstererek kükrüyor, kötü niyetini açıkça belli ediyordu. Beni parçalayacaktı. Yavaş yavaş üstüme doğru gelmeğe başladı. Elimde bir tüfek vardı ama böyle bir vaziyetle karşılaşacağımı aklıma bile getirmediğimden yanıma sadece bir iki kutu saçma almıştım. Küçücük saçma tanelerinin koskocaman aslana ne tesiri olurdu ki!... Buna rağmen tetiği çekip, tüfeğimi ateşledim. Arkasından bir daha. Koca hayvan hiç aldırış et-

miyor, daha hızlı olarak geliyordu. Osırada yiğitliğin onda dokuzu kaçmak olduğu aklıma geldi. Ters yüzü dönüp bacaklarımın bütün kuvvetiyle kaçmağa başladım. Nehire doğru koşuyordum. Burada ikinci bir tehlikenin beni beklemekte olduğunu görünce az kalsın korkundan kalbim duracaktı.

Benim geldiğimi gören timsahın biri ağzını açmış içine düşmemi bekliyordu. Bir taraftan aslan, öteyandan timsah!... Korkudan ayaklarım birbirine dolaştı. Yere yuvarlandım. Tam o sırada aslan da üstüme atlıyordu. Toprağın üstüne kapanarak vahşi hayvanın üstüme çullanıp beni parça parça etmesini bekliyordum.

Fakat hayret aradan epey zaman geçtiği halde umduklarımın hiçbiri olmadı.

Sonra ömrümde duymadığım korkunç bir gürültü işittim. Bu gürültünün sebebini anlamak için başımı çevirmeğe bile korkuyordum. Bir müddet sonra cesaretimi toplayarak yavaş yavaş başımı kaldırıp baktım.

Aslan atlamış. timsah ta ben geliyorum diye ağzını açmış; ben de tam osırada yere yuvarlanmıştım. Koca aslan hızını alamıyarak timsahın üstüne düşmüş, başı timsahın boğazına saplanmamış mı! Timsah aslanın başını ısıramıyor; aslan kafasını çekemiyordu.

Hemen cebimdeki çakıyı çıkarıp aslanın başını kestim. Sonra tüfeğimi yeniden doldurarak timsahın gözüne ateş ettim. İki vahşi hayvanı da öldürmüştüm. Arkadaşım gelince gördüğü manzara karşısında hayret etti.

«Bravo» dedi. «Ben senin gibi cesur çocuk görmedim. Kuşlardan başka hiçbir şeye zarar vermeyecek kadar küçük bir tüfeğin olduğu halde en vahşi iki hayvanı birden öldürdün. Sen çok büyük bir adam olmağa lâyıksın.»

AĞZININ TADINI BİLİYORMUŞ!

Gültenin babası, evdeki odasında çalışmaktadır. Bu sırada, eşi içeri girerek, kendisine bir pasta ikram etmek ister. Çok meşgul olan adam :

— Rica ederim, pasta ile beni rahatsız etme, der. Bu sözü bitişik odadan Gülten duyar :

— Anneciğim, babamın yerine beni rahatsız et, diye bağırır..

★

SİRKTE

— Başsız kadını görebilir miyiz?

— Hayır efendim, berbere gittil..

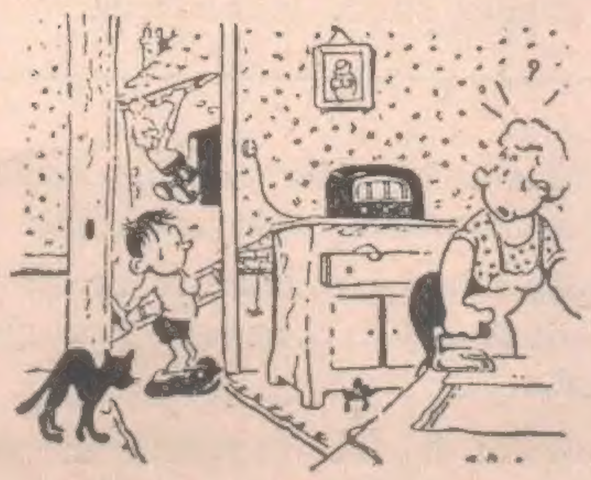

Altan heyecanla içeri girer :

— Anne, anneciğim, duvara dayalı merdiven düştü..

— Zarar yok yavrum, birazdan baban gelir kaldırır.

A B L A M

Ablamın ismi Güner
Çok severim ben onu
Benim biricik
Kıymetli ablacığım.

Tülay KAZMA

★

K A R

Kar yağdı lâpa lâpa
Anne pencereyi kapa
Aman pek çok kar var
Çocuklar kızak kayar.

Ümit ERBASMACI

YÜZLERCE yıl önce, Himalaya dağlarının kollarından birinde, ormanlık bir köy vardı. Dağın yamacına, tıpkı bir kuş yuvası gibi yapılmış bu köyceğizde halk nadir, kıymetli kuşlar avlamakla geçinirdi. Renkli kuşlarla papağanları, ovadaki saraylarda genç prensleri eğlendirmek için alırlardı. Yırtıcı kuşları avcılar kapışır, evcilleştirerek birlikte ava çıkarlardı.

Fakat köy halkı arasında Zigar adında bir delikanlı kuş avından hiç hoşlanmıyordu. Ormana giderken okla yay yerine flûtünü götürürdü. Zigar, bazan dağlara çıkardı. Dönüşte bir torba içinde pamuğa veya tüye benzeyen bir şey getirirdi. Bu gezintilerden sonra Zigar küçük kardeşi Sita ile yaşadıkları kulübeye kapanır, günlerce görünmezdi. İçerden yalnız tatlı bir flût sesi duyulurdu.

Bir gün, köyden iki günlük mesafedeki pembe mermer sarayda bir düğün olduğu haberi geldi. Düğüne yalnız memleketin büyükleri değil, her sınıf halk, sanatkârlar, işçiler de davetliydi. Prensese en iyi hediyeyi getirene prens bir kese altın verecekti.

Memleket yerinden oynadı. Herkes el marifetini, toprağının mahsülünü, tüccarlar yabancı memleketlerden getirdikleri kıymetli eşya ve mücevherleri akın akın pembe mermer saraya taşıyorlardı. Fakirler, altın keseyi; zenginler, birincilik şerefini kazanmak istiyorlardı.

Zigarın köyünden birkaç delikanlı o zamana kadar görülmemiş renk ve güzellikte papağanlar götürdüler.

Zigarla Sita kardeşler, saraya giden kafileye katılınca bütün köy halkı alay etmeğe başladı. Zigara, prensese flûtüyle çıkacağı, bir şarkı mı hediye edeceğini sorarak takılıyorlardı. Gelenler sarayın kabul salonuna alındı. Fruze taşlariyle işlenmiş gümüş tahtta oturan prensle prensesin önündeki hediye yığını gittikçe büyüyordu. Fakat prenses hiç birine değerinden fazla ilgi göstermedi. Çünkü hiç birinde bir yenilik görmemişti.

Elele tutuşarak iki kardeş tahta yaklaştı. Sitanın elinde mendile bağlı ufak bir çıkın vardı. Kız çıkını açtı. Prenses bir hayranlık çığlığı attı. Bu, fildişi renkli, üzeri ince dal örneği dokunmuş bir kumaştı. Parça o kadar ince idi ki, kumaş birkaç metre uzunlukta olduğu halde prensesin nişan yüzüğünün içinden geçebiliyordu.

Bu okadar mükemmel bir sanat eseriydi ki prensesle kocası, en iyi hediye olarak bu kumaşı kabul ettiler. Altın dolu keseyi Zigarla Sitaya verdiler.

Bu efsaneye göre, zamanımızda bile baha biçilmez meşhur Hint kumaşları, Hindistan dağlarında, temiz kalbli gençler tarafından nadir kuşların tüyleri toplanarak dokunur.

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

MAYMUNLA TAVŞAN

BİR gün maymun tavşana :

— Senin gözlerin fıldır fıldır dönüyor. Hiç durmadan dört bir yanı gözlüyorsun. Bir dakika rahat oturduğun yok! demiş.

Tavşan da ona :

— Sen önce kendine bak! Hep kaşınıp duruyorsun, diye cevap vermiş.

Ben usluyum, sen değilsin, diye kavgaya tutuşmuşlar.

Nihayet iş iddiaya binmiş. En sonunda çekişmekten vazgeçerek şöyle bir karara varmışlar :

Güneş doğduktan batıncaya kadar, bir arada kıpırdanmadan oturacaklar. Tavşan hiçbir yana bakmıyacak, maymun da hiçbir yerini kaşımıyacak.

Kararlaştırdıkları gün gelmiş. Güneş doğarken iki arkadaş yanyana gelip oturmuşlar. Tavşan gözlerini yere dikmiş, maymun da ellerini kucağında kavuşturarak uslu uslu oturmuş ve parmağını bile kıpırdatmamış.

Öğleye kadar bu şekilde oturmuşlar. Maymunun takati tükenmiş. Tavşana :

— Ben savaş meydanında iken dört bir yandan yaralar almıştım, diyerek, parmağiyle kurşunların giriş yerlerini gösterir gibi yaparak hafif hafif kaşınmış.

Tavşan gözlerini yerden ayırmamağa ve kıpırdanmamağa çalışıyormuş. Ama maymunun yaptığı hilenin farkına çabuk varmış :

— Ben savaş meydanında iken dört bir yanımı düşmanlar sarmıştı. Kurtulmak için şuraya buraya, sağa sola kaçtım, demiş. Göstermek için de bir oraya, bir buraya, bir sağa, bir sola bakınmağa başlamış.

Böylece maymunla tavşan tâ güneş batıncaya kadar sırt sırta vererek oturmuşlar. İkisi de verdikleri kararı yerine getirmişler. Tavşan göya bir defacık olsun başka bir tarafa bakmamış ve maymun da sanki bir kerecik olsun kaşınmamış.

HİKÂYE

HİNDİSTAN CEVİZİ

Anlatan: Hikâyeci Teyze

BİR zamanlar Hindistan ormanlarından birinin kenarında, ufak bir kulübede bir arabacı ustası oturuyordu. Adamın dört çocuğu vardı. Pan adındaki usta, vakit buldukça mabede gider, çocuk tanrıçesinden, ona bir erkek evlât bağışlamasını dilerdi.

Dilediği gibi oldu. O yıl Pan'ların bir oğlu dünyaya geldi. Fakat çocuğu görenlerin hepsi şaşkına döndü. Bu, yusyuvarlak, akıllı, Hindistan cevizine benzeyen bir şeydi.

Pan oğluna Hindistan Cevizi diye bir isim taktı. Ama çocuğa bir türlü ısınamadı; tuhaf halinden utanıyordu. Sonunda ondan kurtulmağı düşündü. Köyde pazar kurulan günde çocuğu evden alıp götürerek yol kenarına bıraktı. Sonra çalılar arasına gizlenip oğlunu bir alan olup olmıyacağını beklemeğe başladı.

Az sonra, yoldan geçen ihtiyar bir kadın Hindistan Cevizinin ağlayışını duydu. Çocuğu görünce acıdı.

— Vah yavrum, seni hangi katı yürekli ana bıraktı. Tanrıdan bulsunlar!..

Daha yakından bakınca çocuğun haline şaşırdı.

— Ne yapayım bilmem ki... Kızımın zaten altı çocuğu var... Ama seni bu halinde kim alır ki!..

Sonunda Hindistan cevizini alıp götürdü. Pan da kulübesine döndü. Yolda, «Elbette tanrıçe bize bir erkek evlât daha verecektir...» diye düşünüyordu.

Hindistan Cevizi, onu bağrına basan ailenin yanında kısa bir zamanda bütün çocuklardan farksız bir şekil aldı. Hatta çocukların çoğundan daha gürbüz ve akıllıydı. Yedi yaşını doldurduktan sonra köyün mandalarını otlatmağa başladı.

Bir gün, böğürlerine sülük yapışmış bir manda ağrıya dayanamadan kaçtı. Hindistan Cevizi ona emanet edilen hayvanı bırakamazdı. Olanca hızıyle mandanın peşinden koşmağa başladı. Kovalamaca uzun sürdü. Çocukcağız ancak gün batarken, tanımadığı bir şehrin yakınında mandayı yakalayıp üstünden sülükleri attı. Sonra hayvana binerek şehre girdi.

Şehrin tam kenarında, büyük bir bahçe içinde zengin bir köşk gördü. O gece köyüne dönemiyeceğini anlayan çocuk kapısını açık gördüğü köşkün bahçesine daldı; mandayı bir ağaca bağladı. Köşk pencerelerinin birinden kendi yaşında bir çocuğun onu merakla takip ettiğinin farkında değildi.

Birkaç dakika sonra güzel giyimli çocuk Hindistan Cevizinin karşısındaydı.

— Bahçemizde ne işin var? Kimsin sen?

Hindistan Cevizi başına geleni anlattı :

— Yolumu şaşırdım. Kestirme bir yol bulup köyüme dönmekten başka isteğim yok.

Köşkün çocuğu, Hindistan Cevizinden öyle hoşlandı ki, içeriye çağırdı. Annesine, babasına tanıttı. Hindistan Cevizini kendisine arkadaş olarak evlerinde alıkoymalarını yalvardı. Çocuğun ailesi, biricik oğullarının isteğini yerine getirmek istiyordu. Fakat Hindistan Cevizi :

— Sizde kalamam; dedi. Köyümüzdeki ev daha küçük, daha fakir ama ben orada büyüdüm. Ailem, kardeşlerim hep orada. Onlara nankörlük edemem.

Köşk sahibi asil yürekli çocuğa hak verdi. Oğluna,

— Seni iyilik bilen bir arkadaştan mahrum etmek istemezdim. Fakat onu ailesinden ayıramayız. Evinin büyüğü bana gelsin. Onlara bu taraftа toprak verelim, bize, yakına gelsinler.

Hindistan Cevizi bu sevinçli haberi bir an önce evdekilere ulaştırmak için sabahı bile beklemedi. Köşk sasiplerinin mandaya yüklediği bolca yiyecekler, giyim eşyalariyle, öğrendiği kestirme yoldan köye gitti. Sevinçten kabına sığamıyordu : Onu alıp büyüten ailesine yardımı dokunacaktı!...

Hindistan Cevizi, birdenbire, yol kenarındaki çalılıktan gelen hışırtılar duydu. Epey yüklü olan mandayı hızlı süremiyordu. Hışırtılar devam ettiği için birisinin onu kolladığını anladı. Bakmak istedi. Fakat onu kollayan, daha çabuk davrandı. Hindistan Cevizini bacaklarından çekip yere indirdi. Görünmeyen bir el mandanın ipini kapıp hayvanı sürüklemeğe başladı.

Hindistan Cevizi doğruldu, karanlıkta kaybolan mandanın peşi sıra koşmağa başladı. Hem koşuyor, hem olanca sesiyle,

— Hırsız var!.. İmdat!.. diye bağırıyordu.

Eve sevine sevine götürdüğü hediyelerin hırsızlara yaradığını düşünerek hiddetinden ağlıyordu. Birdenbire kalın bir sesin,

— Küçük, neredesin küçük?.... Buraya gel, hayvanını kurtardım, getiriyorum!... diye bağırdığını duydu, sesin geldiği tarafa koştu.

Hindistan Cevizi, ay ışığı altında, mandayı ona getiren adamı gördü. Bu, Hindistan Cevizinin şimdiye kadar gördüğü en fakir kılıklı adamdı. Varı yoğu, elinde tuttuğu ve hırsızı kaçırdığı sopaydı.

Çocuk adamcağızın boynuna sarılıp

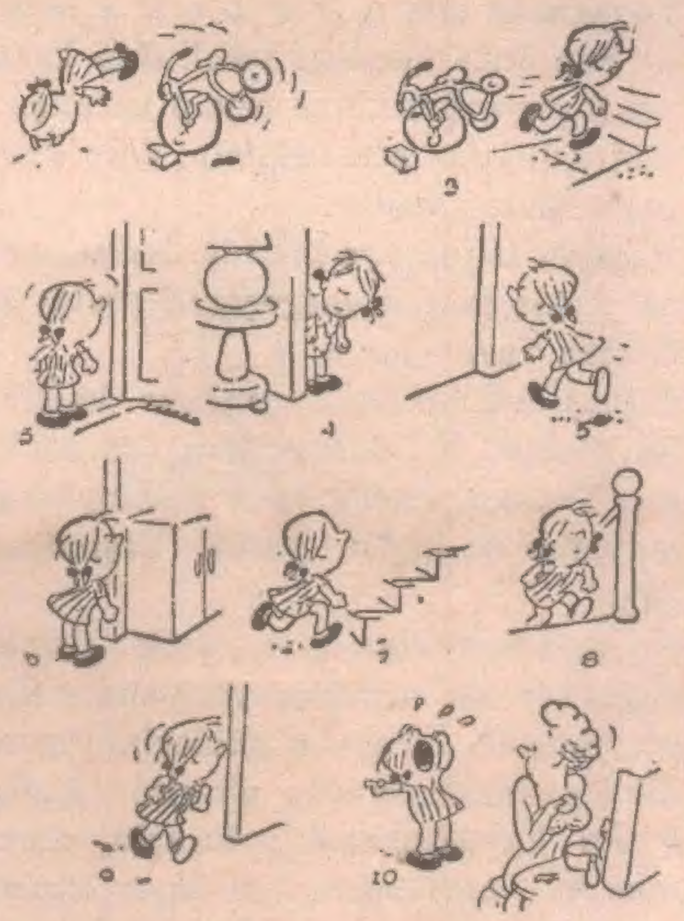

YAZISIZ HİKÂYE

ona teşekkür etti.

— Kimsin sen? diye sordu. Eve gidip söyliyeyim de babam sana teşekkür etsin.

— Adım Pan. Vaktiyle arabacı ustasıydım. İşlediğim bir hata yüzünden başıma türlü türlü felâketler geldi. Bütün ailemi kaybettim; işimden oldum... Şimdi köy köy dolaşarak dileniyorum.

— Senin adın ne?

— Hindistan Cevizi?

— Hindistan Cevizi mi?...

Adamın sesi titredi.

— Bana kendinden bahset çocuğum.

Köye doğru yan yana yürüdüler. Hindistan Cevizi hikâyesini anlattı.

— Yanında büyüdüğün aileyi seviyor musun? Mesut musun?

— Çook!

İhtiyara, Hindistan Cevizi o kadar israr ettiği halde, ne köye girmek, ne de taşıdığı yiyeceklerden almak istemedi.

— Sen bana değil, ben sana borçluyum oğlum, dedi. Son sevincimi bağışladın bana.

İhtiyar Pan, vaktiyle boş bir utanma yüzünden yolda bıraktığı oğlunun köy sokaklarında görünmez olana kadar arkasından baktı, sonra orman yoluna döndü.

Pan adındaki ihtiyar dilenciyi o günden sonra bir daha gören olmadı.

☆☆

AĞACIN ŞAHİTLİĞİ

Adamın biri tanıdığı birisine ödünç para verir. Ödeme zamanı gelince borçlu aldığı parayı inkâr ederek ödemek istemez. Alacaklı derhal kadının (eski zaman yargıcı) karşısına çıkarak şikâyette bulunur.

Kadı :

— Şahidin var mı?, diye sorar.

Alacaklı :

— Parayı verirken bir ağaçtan başka bir şey yoktu, cevabını verir.

Kadı :

— Hemen git, bu ağacı al getir, der, ve başka davâlarla meşgul olmağa bakar.

Borçlu beklemeğe başlar. Bir müddet sonra kadı :

— Ağacın gelmesi amma da uzadı, diyince borçlu :

— Tabiî efendim, der, buradan 8 kilometre kadar ilerdedir.

Kadı :

— Öyle mi? demek bir ağacın altında parayı aldığın doğru imiş, der ve yalancıyı parayı ödemeğe mahkûm eder.

V. Şerefli

TEHLİKELİ PLÂN

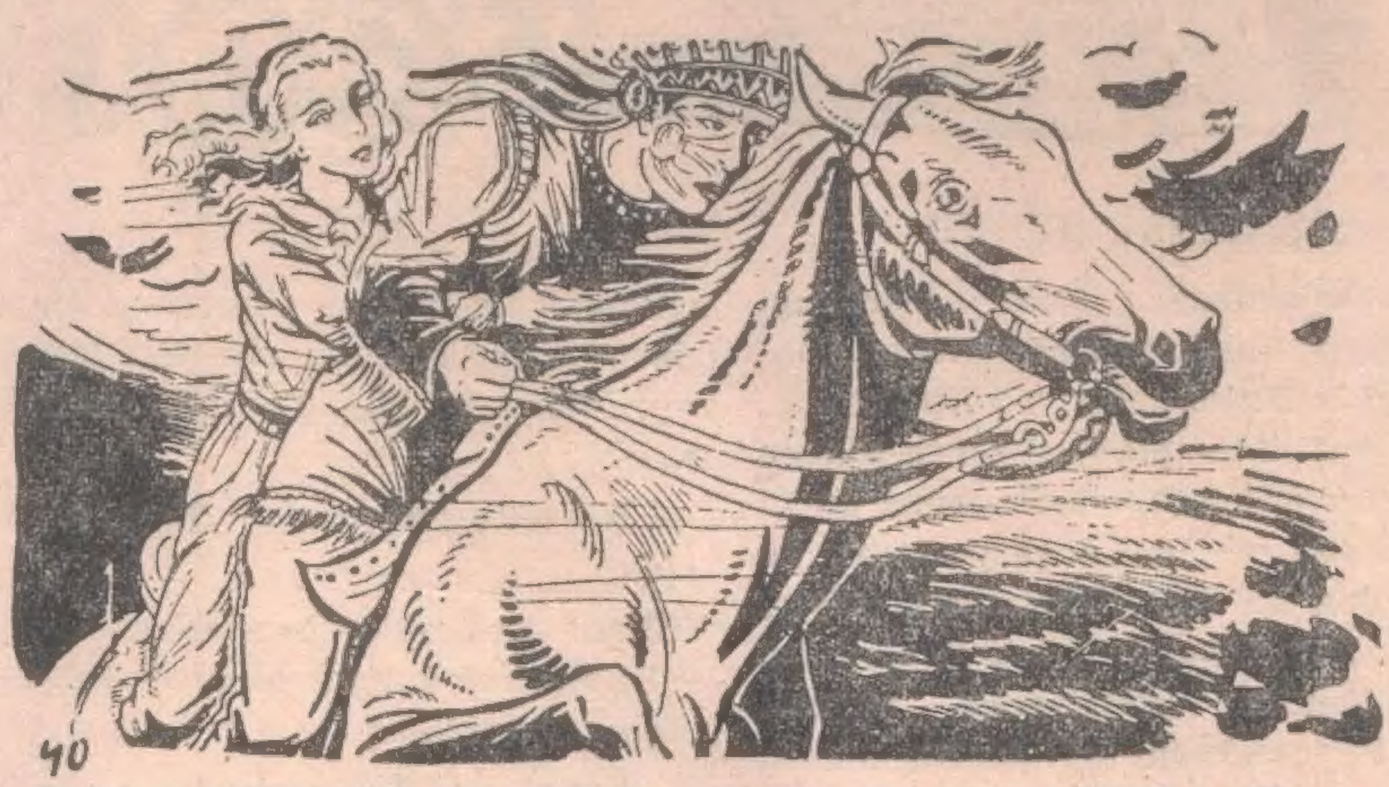

40

Reisleri aldatıldığına kızıyor, kazanacağından emin olduğu safkanları kaybettiğine içi gidiyordu. Çadırında küçük kızı arkadaşının arkasından ağlıyor, ama Lina'yı sevdiği için kurtulduğuna seviniyordu.

41

Kartalbaşlar, kaçanları yakalayamıyacaklarını anlamışlardı. Peşlerinden boşuna at koşturmadılar. Jake Mill, sabaha karşı kampa dönen kafileyi saydı : gittikleri gibi yedi kişiydi... «Kurtaramadılar...» diye düşündü. Birdenbire Harry'nin arkasından kızını gördü.

42

Lina'nın dönüşüyle Haryy'nin başarısının şerefine kampta bir eğlenti yapıldı. Genç kovboylar akordeon çalıyor, şarkı söylüyorlardı. Birdenbire bir at sesi duyuldu. Herkesin eli silâhlarına gitti. Halbuki gelen Lina'nın atıydı. Hanımının kurtulduğunu anlıyan hayvan ne yapıp yapmış kırmızıderililerin elinden kaçmıştı. — S O N —

BİR HESAP OYUNU

Arkadaşlarınızdan birine herhangi bir sayıyı düşünmesini söyleyin. Sonra ona, o tuttuğu sayıyı 2 ile çarpmasını ve 4 ilâve ettikten sonra sonucu bu sefer 5 ile çarpmasını, buna da 12 katmasını ve 10 ile çarpmasını, bu sonuçtan da 320 çıkartmasını söyleyiniz. Sonra bulduğu sayıyı sorunuz. Arkadaşınızın söyliyeceği sayının son iki rakamını aklınızdan atınız, kalan, arkadaşınızın ilk önce tuttuğu sayıdır. Bu oyun hiç şaşmaz, bakın bir deneyin, arkadaşınız nasıl şaşakalacak?

★

ACABA HANGİ YOLDAN DAHA ÇABUK GİDER ?

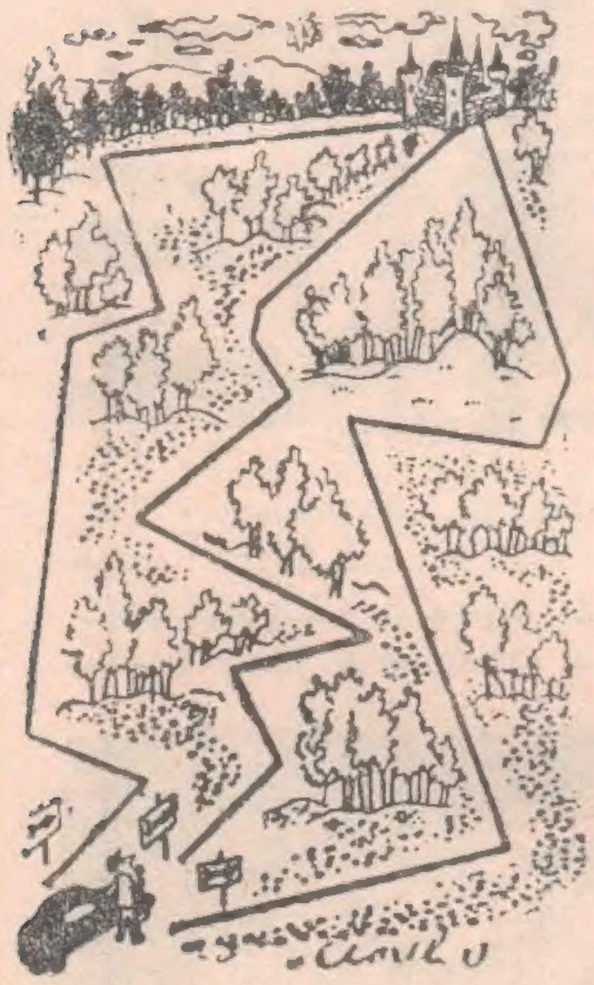

Şoför yukarıdaki köşke çıkmak istiyor. Ama önünde üç yol var. Acaba hangi yollardan gitse, köşke daha çabuk gider. Haydi bulun bakalım..

TOKAT

Adamın biri yoldan geçerken bir ağacın altına oturmuş ağlayan ihtiyar bir köylü gördü. Yanına yaklaşıp sordu :

— Ne ağlıyorsun ağa? Bir şey mi oldu?

İhtiyar hıçkırıklar arasında :

— Babam takatladı beni! dedi.

Adam hayretle :

— Baban mı? Kaç yaşındasın sen?

— Yüz beş!

— Ya baban?

— Yüz otuz!

— Peki neden tokatladı baban seni?.

— Kabahat bende, büyük babama dilimi çıkardım da ondan...

★

BU NASIL HESAP?

Öğretmen sınıfta :

— Rakamlar hiç yalan söylemez, dedi. Meselâ bir adam bir evi on iki günde yaparsa on iki adam o evi bir günde yapabilir.»

Arka sırada oturan Oğuz parmağını kaldırdı :

— Evet öğretmen. 288 adam evi bir saatte yapar. 17280 adam da bir dakikada. Sonra meselâ bir vapur Atlas Okyanusunu altı günde geçiyorsa, altı vapur bir günde, yüzkırk vapur bir saatte geçer.

★

NE ZAMAN

Annesi, küçük Altan'a çıkışıyordu :

— Yalan söylemek ayıp değil mi yavrum! Ben senin yaşındayken hiç yalan söylemezdim.

— Ya ne zaman başladın anne?

— Babacığım sen çok yoruldun. Paketlerin birazını ben taşıyayım.

★

HİÇ BÖYLE ŞEY OLUR MU?

Nüfus sayımı günü, sayım memuru bir bayana sordu :

— Yaşınız kaç?

Bayan hiç düşünmeden cevap verdi :

— Uykudan geçen zamanları saymazsak, on yediye yeni bastım!...

★

— Efendim, itfaiye geldi.

— Buyursun..

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Manisa Milletvekili Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden : Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Sekizinci yıl —29 Ocak 1953 — Sayı : 331

— 7 —

Lidya :
— İyi ama, bana haber vermek yok mu? dedi ve çocuklara pembe evde gördükleri hakkında bazı sualler sordu. Söz, mektup müsveddesine gelince Lidya,
— Mektup deyince hatırıma geldi, dedi; acaba, belediye reisine yazılan mektup gerçekten Davidin sahibinin miydi?
Cerri bunun üzerinde fazla durmadı. Belediye reisi adamın el yazısını tanıyordu her halde...
Artık Lidya da, esrarlı bir vaka karşısında bulunduklarını kabul ediyordu. Yapılacak iki şey vardı : Ya belediye reisine bildiklerini haber vermek, yahut sessizce işe girişip meseleyi kendi başlarına halletmek.
Bay Duglasın dediğinden çıkmak istemeyen Lidyayı Meruji kandırdı :
— Adamı kurtarmak itaatsızlık değil, kutsal bir ödevdir.

V
İKİZLER

Zifiri karanlıkta ıssız yoldan sessizce ilerleyen kamyonet birden durdu. Göl sahilinden yukarıya çıkan daracık taş merdivende bir adam göründü. Kamyonettekilere bir el işareti yaptı. Şoförle iki adam makineden bir sürü paket çıkarıp bunları aşağıda bekliyen sandala koydular. Duyulur duyulmaz bir sesle bir şeyler konuştuktan sonra ayrıldılar. Kamyonet, bu sefer sadece şoförüyle gecenin karanlığında kayboldu. Sandal, eşyayla bunları getiren iki adamı alarak göldeki adacığa doğru yol almağa başladı.
Adanın küçük iskelesinde kayığı birisi bekliyordu.
— Nasıl, kazasız belâsız gelebildiniz mi?
— Geldik.
İskeledekilerin sesinden, kadın olduğu anlaşılıyordu.
— Tam aradığımız yer burası... Viktor gitti, değil mi?
— Evet; yarın dönecek. Hadi çabuk olalım. Sabaha kadar burada eğlenecek değiliz.

Sandaldakilerden ikisi, getirdikleri eşyayı iskeleye boşaltmağa başladılar. Üçüncü adam, dişleri arasından,

— Talihsizliğim burada da yetişti, diye söylendi. Bu günlerde bileğimin burkulması pek zamansız oldu doğrusu.
İşi bitirdikten sonra köşke gittiler. Kora bir kere daha, Viktorun eve dönmediğine üzüldü. Aleks,
— Hepimizin büyüğü, şefimizdir. Öyle yapmağa karar verdi; dedi ve Koradan yemek istedi.

Genç kadın,
— Bıktım her gün yemek yapmaktan! diye söylendi. Kardeşi Gregor da bu şikâyete katıldı:
— Ben de bulaşık yıkamaktan, ortalık süpürmekten usandım.
Aleks güldü.
— Biraz sabredin. Yerimize biraz alışalım, bir adam buluruz elbet.
Koranın gözleri korkuyla açıldı.
— Ben buralara alışmak istemiyorum. Hele o yanımızdaki...
— Hadi hadi mızmızlanma yenge, alışırsın.
Kora sövüş etle meyva getirdi. Yemeğe oturdular. Gündüz yolda karşılaştıkları otomobili hatırladılar. Gregor,
— O iki çocuk hiç hoşuma gitmedi, dedi. Büyüğünün içimizi okumak ister gibi bir bakışı vardı. Bücürü, büyümüş de küçülmüş bir şey.
Kora omuz silkti.
— Canım, lâfını etmeğe değmez : biri kadın, ötekiler çocuk... Ne yapabilirler...
— Ne yapabilecekleri belli olmaz. Sen de bir kadınsın, Gregor da bir çocuk...
Ertesi gün yapılacak işleri olduğu için erkenden yatmağa gittiler. Kora yatmadan önce bir kere daha pencereden dışarıya baktı. Aklı, yolda olan kocasındaydı. Düşünceli hali ve gecenin karanlığı ağacın arkasından köşktekileri gözetliyen adamı görmesine mani oldu.
Adam, önceden hesaplamış gibi, sandaldaki eşya boşaltıldıktan az sonra küçük bir kayıkla adaya yanaştı. Adayı kayıkla çepe çevre dolaştı Sonra sessizce iskeleye çıkarak köşkün etrafında gezindi. Nihayet, aradığını bulmuş gibi, kalın bir ağacı siper alarak beklemeğe başladı. Sofrada oturan üç kişinin konuştuklarını iyice duyamadığı için bütün dikkatini toplamış, dudaklarının hareketlerini takip etmeğe çalışıyordu. Köşkte bütün ışıklar söndükten sonra, kedi adımlariyle binanın dış kapısına yaklaştı. Tecrübeli parmakları kilidi yokladı. Yanında bulunan âletle kapıyı açamayınca sahile dönerek tekrar kayığa bindi. Rıhtımda kayıkların bağlı olduğu yere doğru kürek çekti. Oradan köprüyü geçip Domeniko Babanın kulübesine gitti.
Ertesi sabah köşk sahipleri buluştular. Kora işçi tulumiyle kasketini giymişti. Aleks günün programını kararlaştırdı :
— Yenge, sen Gregorla ağabeyimi almağa gidersin. Ben burada eşyayı bekliyeceğim. Ne yalan söyliyeyim, bunlar yanımızda oldukça içim rahat etmiyor. Hava güzeldi. Gölün üstü gezen kayıklarla doluydu. Domeniko Baba da, adanın yakınlarında balık avlıyordu. Köşk sahiplerinin sandalını görünce, acele etmeden ağını sudan çıkardı. Sonra, bütün yerli balıkçılar gibi, küreği ayakta çekerek sahile ulaştı.
Kayıklarından çıkan Kora ile kardeşi adanın tam karşısındaki yolun öbür tarafında, kayanın içinde oyularak yapılmış küçük bir garaja girdiler.
Domeniko Baba kayığını bağlayıp, ağını kuma sermeden hızlı adımlarla kulübesine daldı. Öyle acele ediyordu ki, içerde birisinin bulunduğunun bile farkında olmadı. Beklenilmedik misafir Cerri idi. Gölde uzun bir gezinti yapmak isteyen Cerri, Domeniko Babadan dandal istemeğe gelmişti.
Çocuk bir hayret çığlığı kopardı.

— Devam edecek —

PERİLİ EV

Çizen: MISTIK

Doğan Kardeş

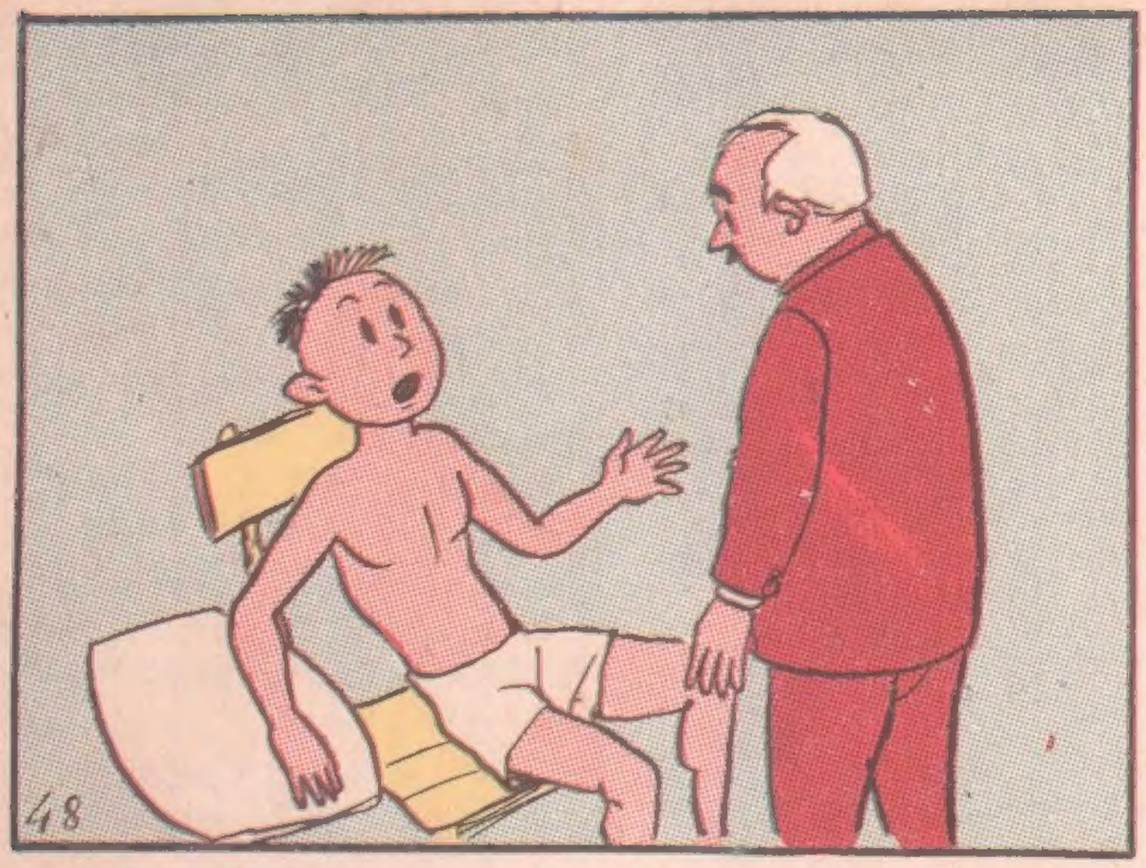

Bu sırada haydutların arkadaşı olan soyulan adam, polis hafiyesine başından geçenleri anlattı.

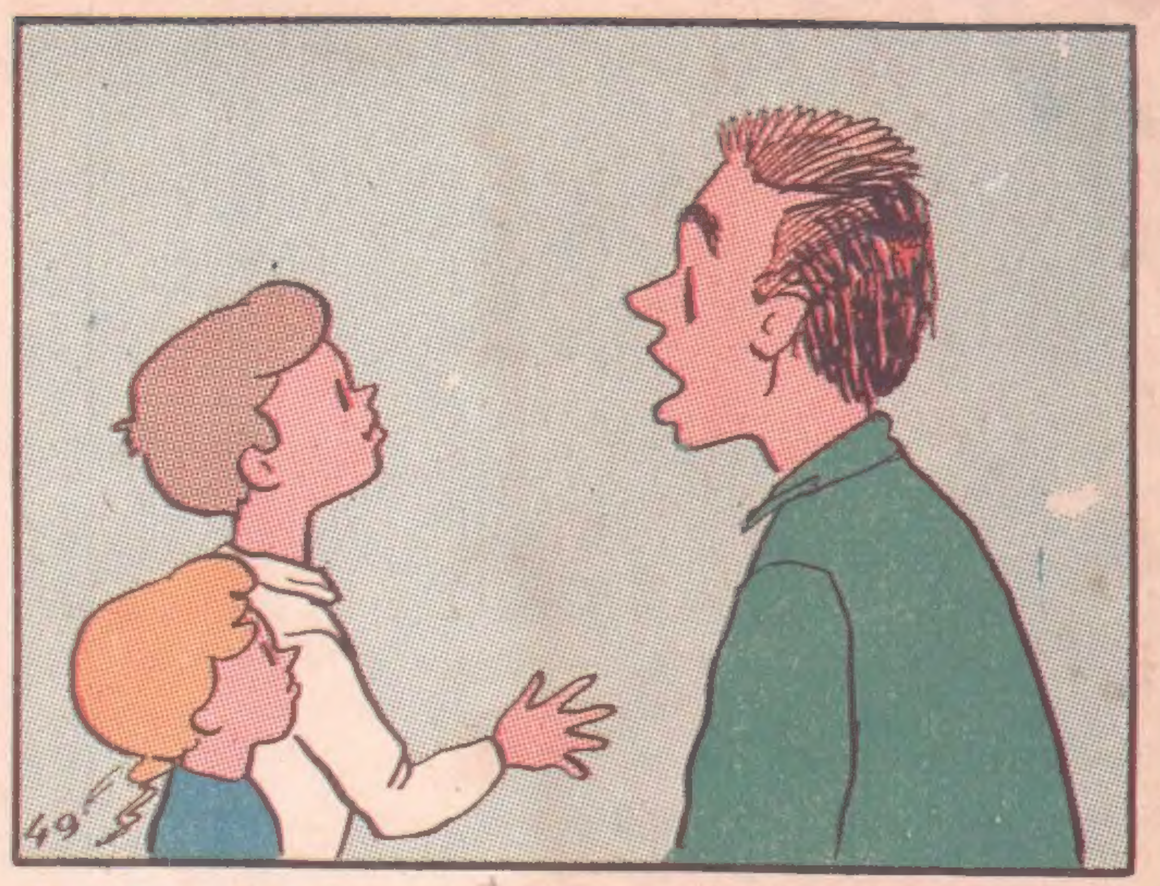

Çocuklar «Demek o haydutları siz de gördünüz» diyerek adamın yanına gittiler.

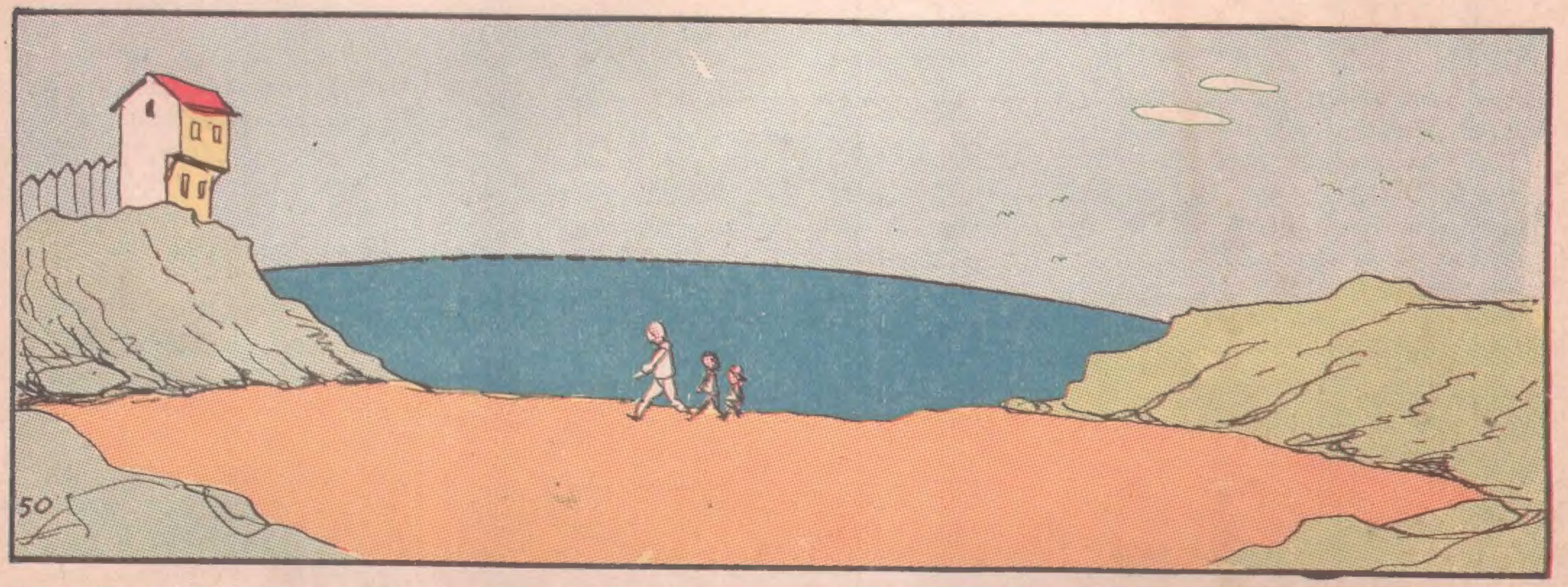

Adam bir yolunu bulup çocukları perili eve gitmeye ikna etti. «Haydutları yakalar polise teslim ederiz» diyordu. Halbuki maksadı çocukları tuzağa düşürmekti.

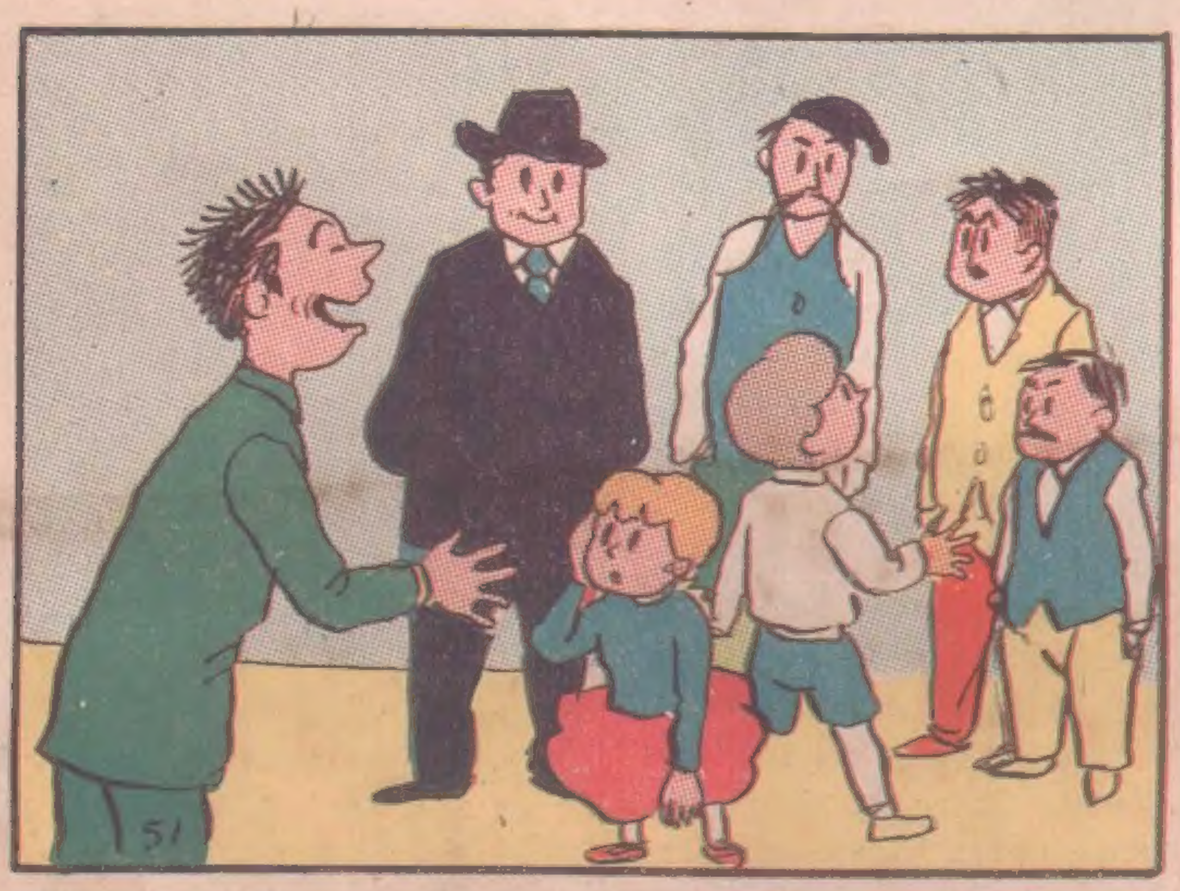

Eve gidince karşılarında haydutları buldular. Sahtekâr haydut çocukların saflığına katılarak gülüyordu.

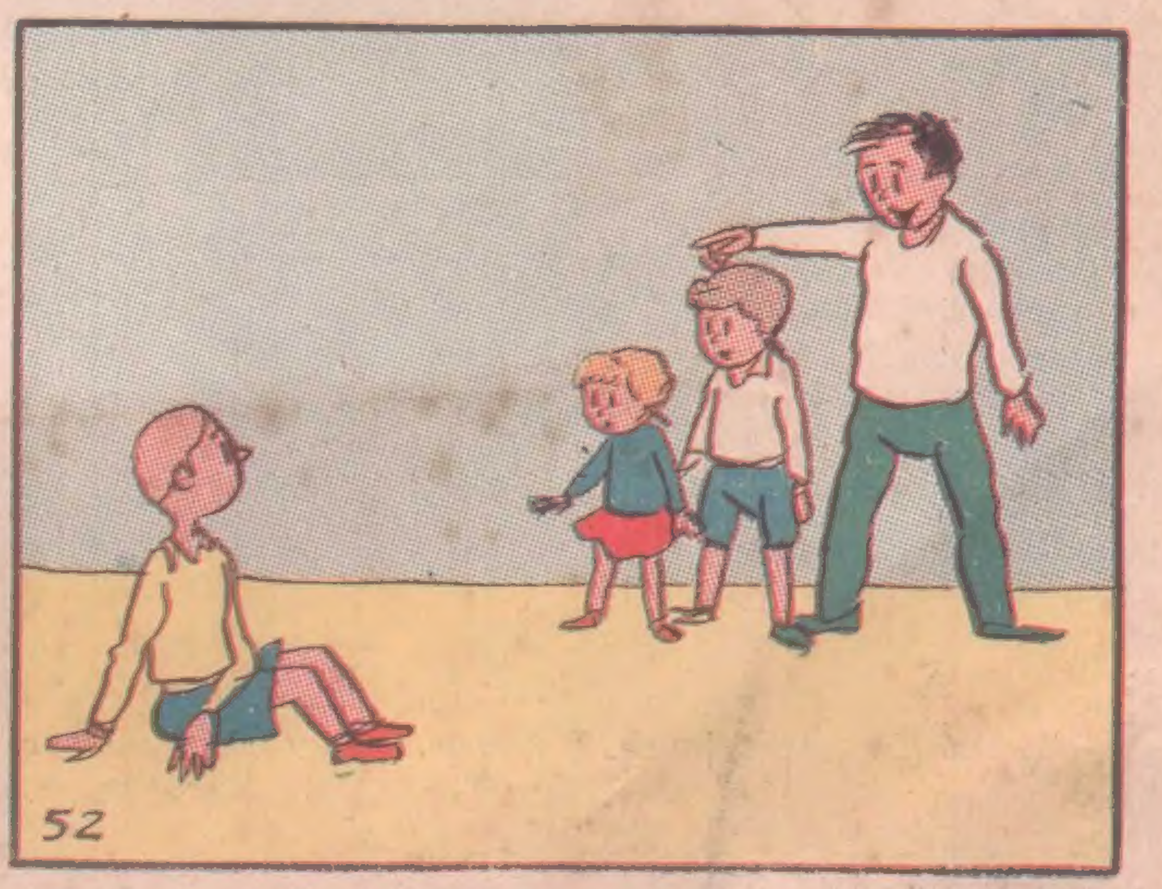

«E... dedi, şimdi siz de bizdensiniz, işte aradığınız arkadaşlar! Artık hep beraber çalışacağız.»

— Devam edecek —